

Вже льодом скутий очерет,
Де обрій — риску — пензлем жирним.
В мінорне — перехід — з мажору,
Аж небо, як відкритий рот.

Мороз замурував мару
У болотах, щоб намул жерла.
У широчінь — крізь диск ажурний —
Нові світи із димаря.

Рівнина — шкуру із заметів,
Лиш — де-де — клапті оксамиту,
І простору прозорі вуха,

Що спину, — еліпси, — між віхол, —
Поклали й річку — в формалін.
Та крізь буття летить стріла,

Велике — вершачи — в малім.